

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.053/2021/4. szám

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

szervezet neve (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dudás Gábor Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Dudás Gábor József, címe)

A per tárgya:

munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 5.M.70.003/2020/26.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 5.M.70.003/2020/27.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 149 900 (egyszáznegyvenkilencezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 390 936 (háromszázkilencvenezer kilencszázharminchat) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 1993. augusztus 2-ától állt az alperes, illetve jogelődje alkalmazásában kocsivizsgálóként. Munkáját a (telephely neve) telephelyen végezte. Távolléti díja havi 325 780 forint volt.

[2] A felperes munkaköri feladatai közé tartozott egyebek mellett a vonatok, szerelvények, vasúti kocsik műszaki alkalmassági vizsgálata, kisebb javítások, fékpróba elvégzése. Adott műszakban az állomás operatív koordinátor határozta meg a szolgálatban lévő kocsivizsgáló által elvégzendő feladatokat. A kocsivizsgálatot – a vonatkozó előírások szerint – egyidőben lehetőleg két kocsivizsgálónak kell elvégeznie, amennyiben azonban a vizsgálatokhoz szükséges technológiai idő rendelkezésre áll, egy kocsivizsgáló is megteheti azt.

[3] A munkáltató a (település 1 neve)-i telephelyen nem tudott a 8 órás munkaidő kitöltéséhez elegendő kocsivizsgálói feladatot biztosítani, ezért az ilyen munkakörben dolgozók számára árukezelő kocsivizsgáló munkakör betöltésére munkaszerződés-módosítást ajánlott. A felperessel azonos munkakörben dolgozók egy idő elteltével a munkaszerződés-módosítást elfogadták, a felperes azonban nem írta alá azt továbbra sem.

[4] A mobil kocsivizsgálói feladat ellátásához a munkáltató vállalati gépjárművet biztosított, amely vezetésének feltétele a kollektív szerződés 53. §-a szerinti megállapodás megkötése volt. A felperes ilyen megállapodást sem írt alá.

[5] A munkaszerződés-módosítás és a gépjárművezetésre vonatkozó megállapodás aláírásának halogatása, illetve mellőzése miatt a munkáltató retorziót egyik munkavállalóval szemben sem alkalmazott.

[6] Ugyanakkor elegendő munkaköri feladat (település 1 neve)-i telephelyen történő biztosításának hiányában a munkáltató többször a felperes kiküldetéséről rendelkezett olyan telephelyekre, ahol a kocsivizsgáló munkakörben létszámhiány mutatkozott, illetve a felperest huzamosabb ideig éjszakai műszakba osztotta be, figyelemmel arra, hogy ekkor tudta a felperest a feladatokkal ellátni.

[7] Összességében a felperes munkahelyi magatartását az jellemezte, hogy sorozatosan nem tett eleget együttműködési kötelezettségének, feladatait akadékoskodva végezte vagy nem végezte el, megjegyzéseivel feszültséget keltett, a munka hatékony elvégzését gátolta, munkatársainak többletfeladatot okozott. A vele közvetlen munkakapcsolatban álló, munkáját szervező állomás operatív koordinátorok munkaszervezésre vonatkozó utasításait, intézkedéseit folyamatosan negatív megjegyzésekkel illette, helyességét vitatta, indokolatlan kifogásaival konfliktust generált.

[8] Az előbbiekre volt példa, hogy a felperes a (település 2 neve)-i kirendeltségre történő kiküldetése idején a 2017. március 4–5.-i szolgálatban a kocsivizsgálat során nem tolerálta, hogy az alperes működéséhez szorosan kapcsolódó egyszerű feladattal is megbízták, azt munkakörével össze nem egyeztethetőnek ítélte, kifogásolta a feladatmegosztást. Vitát generált a feladat végrehajtásában résztvevő munkatársával, illetve a nála lévő börtáskát a vonatról a földre ledobta. Az ügy vizsgálatakor közölte, hogy „Nem csicskának jött, hanem segíteni.”. Ezt követően a kiküldetés alatt kizárólag fékpróbát volt hajlandó végezni.

[9] 2018. szeptember 10-én a (cég neve)-vel megkötött megállapodás alapján a vonat készreállítás feladata végrehajtásakor felülbírált a kiadott utasítás helyességét.

[10] 2018. október 8-án a (tanú 1 neve) munkahelyi vezető által a konténer, illetve vasúti kocsi meghibásodása miatt teleszkópos mérőruddal történő bemérésre adott utasítást nem végezte el, az utasítás helyességét megkérdőjelezte.

[11] A felperes 2019. január 3-án éjszakai szolgálatot teljesített. (tanú 2 neve) állomás operatív koordinátor 3 óra 14 perckor szóban utasította a 74000 számú vonat műszaki vizsgálatának elvégzésére, a felperes azonban nem teljesítette a számára kiadott feladatot, hanem azt „Ő ennyi pénzért nem erőlteti meg magát, a nappalos kollega majd megcsinálja.” megjegyzéssel illette.

[12] Előbbi magatartásai miatt (tanú 3 neve) kirendeltségvezető 2018. november 1-jén írásban felhívta a felperest a társaság belső együttműködési alapelveinek betartására, a felperes azonban magatartásán, munkamorálján a 2019. évi kiküldetéséről visszatérte után sem változtatott.

[13] (tanú 3 neve) kirendeltségvezető, (tanú 4 neve) állomás operatív koordinátor és (tanú 1 neve) jelezte (tanú 5 neve)-nek, a munkáltatói jogkör gyakorlójának, hogy nem kívánnak a felperessel együtt dolgozni.

[14] Az alperes a 2019. június 30-án kelt HGM/624/2019. számú okirattal a munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. § (2) bekezdésére, 52. § (1) bekezdés c) és e) pontjára, 6. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással a felperes munkaviszonyát 2019. július 1-jétől számított 90 nap felmondási idővel megszüntette. Döntését azzal indokolta, hogy 2019. január 3-án a felperes az állomás operatív koordinátor utasítása ellenére a 74000 számú összeállított vonat műszaki vizsgálatát nem végezte el, amelynek következtében a vonat 55 perc késéssel indult el. További indokként jelölte meg, hogy a felperes munkahelyi magatartását jellemezte, hogy feladatait sok esetben akadékoskodva, illetve nem végezte el. Utalt arra is, hogy a felperes sorozatosan nem tett eleget együttműködési kötelezettségének, kollégái munkáját és a munkáltatót érintően kritikus megjegyzéseivel feszültséget generált. A munkához való hozzáállása, a munkaszervezésre tett negatív megjegyzései a munkahelyi közösséget bomlasztotta, munkatársai nem kívántak együtt dolgozni vele.

A kereset és az ellenkérelem

[15] A felperes elsődleges keresetében 277 340 forint kompenzációs káráltány és 3 909 360 forint végkielégítés, valamint ezen összegek 2019. július 1-jétől számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a munkaviszonyát a munkáltató jogellenesen szüntette meg.

[16] Ennek indokaként általánosságban azt jelölte meg, a felmondás indoka valótlan és okszerűtlen. A konkrét felmondási okok tekintetében azzal érvelt, hogy a 74000 számú vonat műszaki vizsgálatára kiadott utasítást a munkáltató visszavonta, a munkaköri feladatait mindig elvégezte és munkatársaival jó munkakapcsolatot ápolt. Vitatta, hogy összeférhetetlen magatartást tanúsított volna, illetve, hogy együttműködési kötelezettségét megszegte volna.

[17] Másodlagos keresetében az elsődlegessel azonos összegeket a munkáltató joggal való visszaélésére hivatkozással kérte, állítva, hogy az alperes a munkaviszonyát azért szüntette meg, mert nem fogadta el a munkaszerződés-módosítást, továbbá nem kötötte meg a vállalati gépjármű vezetésére vonatkozó megállapodást.

[18] Az alperes ellenkérelme a keresetek elutasítására irányult, perköltség igényt is előterjesztett.

[19] Kiemelte, a felmondásban egy folyamatot értékelt, illetve összefoglalóan határozta meg a felperes magatartását. Állította, hogy a felperes a 2019. január 3-i szolgálat alatt a 74000 számú vonat vizsgálatára kiadott utasítást nem hajtotta végre, felettesei utasításának helyességét rendszeresen megkérdőjelezte, feladatait vonakodva, akadékoskodóan végezte el vagy el sem végezte. Megjegyzéseivel vitákat generált, a munkahelyi vezetők utasításait

alaptalanul kritizálta. A másodlagos kereset tekintetében vitatta, hogy joggal való visszaélést követett volna el.

Az elsőfokú bíróság ítélet

[20] A Szegedi Törvényszék 5.M.70.003/2020/26. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 244 335 forint perköltség alperes részére történő megfizetésére. Megállapította, hogy a le nem rótt 293 202 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[21] Ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 347. §

(1) bekezdés d) pontjára hivatkozva röviden indokolta, figyelemmel arra, hogy ehhez a kihirdetést követően mindkét fél hozzájárult.

A fellebbezés

[22] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes elsődleges, annak alaptalansága esetén másodlagos keresete szerinti marasztalását kérte.

[23] Fenntartotta azon elsődleges keresetére vonatkozó hivatkozását, hogy a munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján 977 340 forint kompenzációs átalány kártérítésre, ezen felül az Mt. 82. § (3) bekezdés b) pontja alapján az Mt. 77. § (3) bekezdés f) pontja szerint járó hat havi, továbbá a kollektív szerződés 19. § (1) pontja szerint járó hat havi, összesen 12 havi, 3 909 360 forint összegű végkielégítésre jogosult, valamint az előbbi összegek után megilleti 2019. július 1-jétől késedelmi kamat is.

[24] Másodlagos keresete szerint az előbbi összegekre az Mt. 7. § (1) bekezdése alapján a joggal való visszaélést megvalósító magatartás jogkövetkezményeként tartott igényt.

[25] Hivatkozása lényege szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. §-át, ugyanis a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte, ennek következtében helytelenül állapította meg a tényállást és a helytelenül megállapított tényállásból helytelen jogi következtetés levonásával minősítette alaptalannak kereseti kérelmét.

[26] A részleteket illetően hiányolta annak a tanúvallomásokkal bizonyított ténynek a tényállásban történő rögzítését, hogy 2019. január 3-án 3 óra 13 perckor a (település 1 neve) telephelyen egyidőben szolgálatban lévő kocsivizsgálók létszáma 3 fő volt, illetve az illetékes

operatív koordinátornak az irányadó belső utasítás alapján két kocsivizsgáló együttes feladataként kellett kiadnia az utasítást a 74000 számú vonatnál a vonatvizsgálat elvégzésére.

[27] Iratellenesnek találta a vonatvizsgálatra irányuló utasítás kiadásával kapcsolatos ítéleti megállapítást, állítva, a rendelkezésre álló iratok által egyértelműen bizonyítottan az utasítás kiadásakor a három kocsivizsgáló közül egyedül ő nem tartózkodott a kocsivizsgáló helyiségben, ezért nem lehetett ő az utasítás címzettje. E körben hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt az állítását, miszerint a feladat kiosztására nem szóban, hanem e-mailben került sor, ezért a feladat címzettje nem valamelyik kocsivizsgáló, hanem az „(cég 3 neve)UN-Szolgálati hely (település 1 neve) Kocsivizsgálók” volt, ami a perbeli esetben az adott szolgálati helyen egyidőben szolgálatot ellátó három kocsivizsgálót jelentette.

[28] További érvelése szerint a 74000 számú vonat 2019. január 3-án 3 óra 14 perckor, az utasítás kiadáskor még nem minősült vonatnak, ezért az annak műszaki vizsgálatára irányuló utasítás téves volt.

[29] Állította – nyilvánvalóan az előbbieik okán – az utasítás kiadója utóbb az utasítást visszavonta.

[30] Iratellenesnek ítélte annak megállapítását, hogy a vonat késve indult, a végállomáson a berakodása késve történt. E körben rámutatott, a becsatolt e-mail-váltás szerint a rakodó cég már január 2-án, módosítva eredeti elképzelését, úgy döntött, hogy nem 3.-án, hanem 4.-én kezdi meg a rakodást.

[31] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság (tanú 6 neve) tanú állítását kifogás nélkül elfogadva tényként rögzítette, hogy a feladatot „ő ennyi pénzért nem erőlteti meg magát, a nappalos kollega majd megcsinálja” megjegyzéssel illette volna, azt pedig különösen nem találta bizonyítottnak, hogy ezt a megjegyzést az utasítást kiadó (tanú 2 neve) felé tette volna.

[32] Rámutatott, a felmondás indoka a bíróság által rögzített tényállással ellentétben nem az volt, hogy „a felperes nem végezte el a 74000 számú vonat műszaki vizsgálatát”, hanem az, hogy az erre vonatkozó utasítást megtagadta. Hivatkozása szerint azonban a tanúvallomások egyértelműen bizonyították, utasítás-megtagadás részéről nem történt.

[33] Kifejtette azt az álláspontját, miszerint az alperes által csatolt bizonyítékok és az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk nem támasztották alá az alperes arra vonatkozó állítását, hogy a munkahelyen feszültséget okozott, gúnyolta kollégáit, kollégáinak többletfeladatot generált, illetve, hogy több kollégája jelezte volna, hogy nem kívánnak vele együtt dolgozni.

[34] A (település 2 neve)-i kiküldetéssel kapcsolatban a felmondásban terhére róttakat sem ítélte valósnak. Ezzel szemben hangsúlyozta, 2017. márciusában a (település 2 neve)-i telephelyen elvégezte a számára kiadott feladatot annak ellenére, hogy az munkakörébe nem tartozó feladat volt, amit (tanú 7 neve) tanúvallomása is igazolt. Egyrészt hangsúlyozta, (tanú 7 neve) menetközben módosított a feladat-elosztáson, másrészt fontos körülményként

kiemelte, hogy kettőjük között nem volt alá-fölé rendeltségi viszony, megegyezésük szerint kellett a feladatot elvégezni. Állította, a tanúvallomás által bizonyítottan végül konszenzus jött létre közöttük a feladat mikénti elvégzésére.

[35] Iratellenesnek minősítette az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, hogy megengedhetetlen szavakat használt volna, állítása szerint ugyanis (tanú 7 neve) volt az, aki ilyen magatartást tanúsított. Kifogásolta, hogy e körben az elsőfokú bíróság az ő nyilatkozatával szemben kizárólag (tanú 8 neve) vallomására alapította ítéleti megállapításait.

[36] Tévesnek, illetve iratellenesnek minősítette az elsőfokú bíróság teleszkópos mérőruddal történő beméréssel kapcsolatos, őt terhelő megállapításait. Állította, nem az utasítás helyességét kérdőjelezte meg, hanem arra hivatkozott, hogy a sérült kocsik bemérését a teleszkópos mérőruddal egyedül, illetve függőön hiányában nem lehet elvégezni. A kiadott utasítást azért nem végezte el, mert annak objektív, a munkáltató oldalán felmerült akadály volt. Állította, e körben a bíróság figyelmen kívül hagyta a felperesi állítást alátámasztó okiratokat és tanúvallomásokat.

[37] Rámutatott arra is, (tanú 1 neve) tanúvallomása nemcsak a saját korábbi e-mailben tett nyilatkozatával, hanem (tanú 9 neve) tanúvallomásával is ellentétes volt.

[38] Az okiratok között utalt (tanú 1 neve) és (tanú 5 neve) közötti e-mail-váltásra, a csatolt munkavédelmi szabályzat 20. számú mellékletére és a H.VI. számú (cég 2 neve) utasításra, illetve a Mérőeszköz Kezelési Szabályzat 4.1. pontjára.

[39] A fellebbezésben részletesen kifejtett álláspontja szerint nem helytálló a bíróság (cég neve). által megjavított kocsik készrejelentésével kapcsolatos megállapítása sem. Egyoldalúan, torzítva rögzítettnek vélte ugyanis azt a megállapítást, hogy 2018. szeptember 10-én a feladat végrehajtásakor felülbírált a kiadott utasítás helyességét, álláspontját (tanú 1 neve) munkahelyi vezetőn kívül más vezetőkkel megosztva rombolta annak vezetői tekintélyét. Ezzel szemben állította, együttműködési kötelezettségeit teljesítve járt el, amikor jelezte az alperes felé, hogy problémát okozhat, ha a kocsivizsgálónak azok tényleges műszaki vizsgálata nélkül kell üzemképessé nyilvánítania a kocsikat. Álláspontja szerint kötelezettsége volt az érintett vezetői kör felé is jelezni az aggályait (tanú 3 neve) kirendeltségvezető korábbi utasítása alapján. Rámutatott, arra nézve egyáltalán nem merült fel adat, hogy az előbbiekkal kapcsolatos jelzése rombolta volna (tanú 1 neve) vezetői tekintélyét. Hivatkozása szerint erre az alperes sem a felmondásában, sem a beadványaiban nem hivatkozott.

[40] Állította, az sem felel meg a valóságnak, hogy az operatív koordinátorok munkaszervezésre vonatkozó utasításait, intézkedéseit folyamatosan negatív megjegyzésekkel illette, helyességét vitatta, indokolatlan kifogásaival konfliktust generált, munkaköri feladatait vonakodva vagy nem végezte el. Részletesen értékelve a négy operatív koordinátor tanúvallomását, arra a következtetésre jutott, hogy azok nem támasztják alá a bíróság előbbi megállapítását.

[41] A bíróság megállapításával szemben kiemelte, a kocsivizsgáló munkakörébe tartozó feladatokat mindig ellátta. A munkáltató árukezelő kocsivizsgáló munkakör betöltésére vonatkozó munkaszerződés-módosítási ajánlatait nem fogadta el, ezzel azonban sem munkaköri kötelezettségszegést nem követett el, sem együttműködési kötelezettségét nem szegte meg. Érvelése szerint szintén nem volt köteles a vállalati gépjármű vezetésére, bár azt ennek ellenére 2018. novemberéig megtette. Az MS-DUAL mérlegekkel történő mérlegelésre pedig azért nem volt kötelezhető, mert nem rendelkezett az ilyen típusú mérlegre érvényes mérlegvizsgálóval annak ellenére, hogy a munkáltató helytelenül szerepeltette a „mérlegelésre jogosultak névsorában”.

[42] Kifogásolta annak megállapítását, hogy (tanú 3 neve) kirendeltségvezető 2018. november 1-jén írásban felhívta volna a társaság belső együttműködési alapelveinek betartására. Álláspontja szerint ugyanis az ennek alapjául szolgáló e-mail szerint az ilyen tárgyú felhívás címzettje a (település 1 neve) szolgálati helyen dolgozó teljes munkavállalói kör volt. E körben rámutatott, a munkáltató – általa bizonyítottan – olyan elvárásokat támasztott vele szemben, amelyek sem munkaviszonyából származó kötelezettségei nem voltak, sem pedig együttműködési kötelezettségéből nem fakadtak.

[43] Ugyancsak tévesnek ítélte annak megállapítását, hogy a 2019. évi kiküldetéséből visszatérve sem változtatott magatartásán, munkamorálján, mert ezzel kapcsolatos kifogásokat megelőzően a munkáltató nem foglalmazott meg felé.

[44] Sérelmezte annak megállapítását is, hogy felettesei jelezték volna a munkáltatói jogkör gyakorlónak, hogy nem kívánnak vele együtt dolgozni. Úgy ítélte, az e körben meghallgatott tanúvallomások ezt a megállapítást nem támasztották alá.

[45] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a munkáltató nem alkalmazott hátrányt azzal szemben, aki a munkaszerződés módosítási javaslatot nem fogadta el, illetve a gépkocsivezetést nem vállalta. Rámutatott, a (település 1 neve)-n dolgozó öt kocsivizsgáló közül négy fő elfogadta a munkaszerződés módosítását, egyedül ő nem. Ezután került sor arra, hogy a munkáltató zaklatásszerűen próbálta rávenni, hogy „álljon be a sorba” és írja alá a munkaszerződés-módosítást, vezesse a vállalati gépjárművet.

[46] Azt is valótlan megállapításnak minősítette, miszerint a vezénylés elkészítésekor a munkáltató figyelembe vette volna a munkavállaló egyéni igényeit. Állította ugyanis, 2019. május-június hónapokban anélkül került sor arra, hogy kizárólag éjszakai szolgálatra osszák be, hogy ő ezt kérte volna. Rámutatott, a kizárólagos éjszakai szolgálatra történő beosztással az alperes megsértette a kollektív szerződés rendelkezéseit.

[47] Kérte annak figyelembevételét, hogy a (tanú 10 neve) kirendeltségvezető tanúvallomásával és a csatolt forgalmi utasítással igazoltan kötelezettségszegés esetén az alperes minden alkalommal eljár a munkavállalójával szemben. Hangsúlyozta ezzel kapcsolatban, az alperes sem a 2019. január 3-i állítólagos kötelezettségszegés, sem az alperes által ismertetett további – 2017. márciusi, 2018. márciusi, szeptemberi és októberi esetek miatt nem indított vele szemben eljárást, semmilyen formában nem marasztalta el őt. Ezzel bizonyítottan látta, hogy az ismertetett eseteket, azok megtörténteikor maga az alperes sem értékelte kötelezettségszegésként vagy az együttműködési kötelezettség megsértéseként, és

csak utóbb, a felmondás kiadását követően, a felmondás megalapozásának alátámasztása céljából próbálta ezeket fegyelemsértésként feltüntetni.

[48] Ekörben rámutatott még, a munkáltató 2019. májusában és júniusában is munkaszerződés- módosítást ajánlott számára, ami a munkaviszony fenntartására irányuló munkáltatói szándék bizonyítéka. Azt pedig az alperes nem igazolta, és ilyen körülményekre nem is hivatkozott, hogy a munkaszerződés-módosítás 2019. június 5-i felajánlása és a június 30-i felmondás között felmerült volna olyan körülmény, amely indokolta volna, hogy a munkáltató megváltoztassa a munkaviszony fenntartására irányuló szándékát.

A fellebbezési ellenkérelem

[49] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, perköltség igényt is előterjesztett a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésére és 3. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással, kérve a perköltséget 122 000 forint összegben megállapítani azzal, hogy a jogi képviselője áfa-mentes.

[50] Kiemelte, (tanú 2 neve) tanúvallomása bizonyította, hogy a felperes szóban utasítást kapott a 74000 számú szerelvény kocsivizsgálatára, e feladatot azonban nem végezte el. Utóbbi (tanú 6 neve) tanúvallomása is megerősítette. Rámutatott, a felperes előbbiekhöz fűzött, (tanú 6 neve) tanú vallomásával bizonyított kijelentése nem értelmezhető másként, csak, mint a munka megtagadása.

[51] Kiemelte, az irányadó utasítás szerint ugyan lehetőleg két kocsivizsgálónak kell a kocsivizsgálatot elvégeznie, amennyiben azonban a vizsgálatához szükséges technológiai idő rendelkezésre áll, nincs akadálya annak, hogy egy kocsivizsgáló végezze el a feladatot.

[52] A felperes azon hivatkozását, hogy a feladatot azért nem végezte el, illetve arra utasítás sem volt adható, mert a szerelvény nem minősült vonatnak, azért nem tartotta megalapozottnak, mert a kocsivizsgálathoz számos olyan feladat tartozik, amelyet mozdony hiányában is el lehet és el kell végeznie a kocsivizsgálónak, ha erre utasítást kap. E körben arra is utalt, az előbbi felperesi tényállítás a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem vehető figyelembe, mert új tényállításnak minősül, hiszen arra a felperes a perfelvételi szakaszban nem hivatkozott.

[53] Kifejtette azt az álláspontját, miszerint a felvett bizonyítás alátámasztotta, hogy a felperes a (település 2 neve)-i kiküldetésével kapcsolatban nem tett eleget együttműködési kötelezettségének és viselkedésével konfliktust, feszültséget okozott.

[54] A sérült kocsi bemérésével kapcsolatos felperesi hivatkozásokra megjegyezte, annak megítélése, hogy a teleszkópos mérőeszköz használata egy adott méréshez megfelelő-e vagy sem, nem a munkavállaló joga, neki csak az a kötelezettsége, hogy a rábízott feladatot elvégezze az utasítás szerinti eszközzel. Hasonló álláspontot fejtett ki a (cég neve)-os kocsik készre jelentésével kapcsolatos felperesi érvelésre is. Ezzel is igazolva látta, hogy a felperes magatartásával feleslegesen generál feszültséget, hatáskörébe nem tartozó kérdésben

fogalmazott meg kifogást, tulajdonképpen kritizálta a (cég neve) és az (cég 3 neve) közötti megállapodást.

[55] Rámutatott, a munkáltatói jogkörgyakorló joga eldönteni, hogy milyen kötelezettségzegés miatt indít eljárást a munkavállalóval szemben. A munkáltató célja a felmerülő problémák békés rendezése.

[56] A bizonyítékok mérlegelése körében tett felperesi érvelésre kiemelte, álláspontja szerint a munkáltatói jogkört gyakorló tanúvallomása – a felperesi érveléssel szemben – kellő relevanciával bír a jelen ügyben.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[57] A fellebbezés alaptalan.

[58] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[59] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[60] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 347. § (1) bekezdés d) pontja alapján – a felek hozzájárulására hivatkozással – röviden indokolta, az ítéltáblának a felperes fellebbezésében előadott érveit abból a szempontból kellett értékelnie, hogy azok mennyiben befolyásolják az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát, ezen keresztül mennyiben teszik kétségessé, illetve mennyiben cáfolják a felmondás indokolásának valóságát és okszerűségét, illetve mennyiben támasztják alá az alperes által – a felperes állítása szerint – tanúsított rendeltetésellenes joggyakorlást. Ehhez elsősorban az Mt. 64. § (2) bekezdésére és 7. § (1) bekezdésére kellett figyelemmel lennie. Az előbbi ugyanis a munkaviszonyt megszüntető jognyilatkozat indokolásával szemben a világosság, valóság és okszerűség követelményét állítja, a bizonyítás kötelezettségét a nyilatkozattevőre terhelve, az utóbbi pedig a joggal való visszaélés tilalmát mondja ki, tiltva különösen a mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányuló vagy ehhez vezető magatartást.

[61] A felperes alaptalanul hiányolta annak tényállásban történő rögzítését, hogy 2019. január 3-án 3 óra 13 perckor a (település 1 neve)-i telephelyen egyidőben 3 fő kocsivizsgáló teljesített szolgálatot, illetve, hogy a belső utasítás alapján a kocsivizsgálat elvégzését két kocsivizsgáló együttes feladatként kell kiadni. E kifogással kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, a tényállásnak a valós és a per elbírálása szempontjából releváns körülményeket kell tartalmaznia. A felperes által hiányolt egyik ténynek azonban a per

mikénti eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, a másik pedig nem valós az alábbiak miatt.

[62] A felperes ugyan fellebbezésében helyesen mutatott rá arra, hogy az alperes által is említett irányadó utasítás valóban azt preferálja, hogy két kocsivizsgáló együttesen végezze a feladatot, ezt azonban csak lehetőséghez képest írja elő. Kifejezetten rögzíti emellett, hogy a szükséges technológiai idő rendelkezésre állása esetén nincs akadálya annak, hogy ezt egy kocsivizsgáló tegye meg. A felperes tehát iratellenesen állította, hogy a kocsivizsgálat két munkavállaló együttes munkavégzését kívánná meg, ezért az elsőfokú bíróságnak ilyen megállapítást nem is kellett tennie.

[63] Annak pedig, hogy az érintett szolgálatban három fő végzett kocsivizsgálói feladatokat, a következő két körülmény együttes fennállása miatt nem volt jelentősége, aminek következtében e körülmény tényállásban rögzítése sem volt indokolt.

[64] Egyrészt, a felperes maga sem állította, hogy kellő idő hiányában egyedül nem tudta volna elvégezni a vizsgálatot, következésképpen az előbbi utasítás alapján a munkáltató jogosult volt egyedül a felperest utasítani a feladat elvégzésére.

[65] Másrészt, a felperes tévesen állította, hogy az utasítás címzettje nem ő volt. Egyfelől ennek ellenkezőjét – az alperes helyes hivatkozása szerint – (tanú 2 neve) tanúvallomása bizonyította azzal az állításával, hogy a feladatot a felperesnek adta ki szóban. E körben az ítéltábla nem tulajdonított a tanúvallomás hitelességét megdöntő jelentőséget annak a felperesi érvelésének, hogy az utasítás felmondás szerint 3 óra 14 perckor történő kiadása idején nem volt a kocsivizsgálói helyiségben. Az, hogy egy másik szerelvény fékpróbájával 3 óra 10 perckor végzett és hogy 10 perc alatt érhetett onnan a kocsivizsgálói helyiségbe, hozzávetőleges adatok, pár perc eltérés nem cáfolja (tanú 2 neve) határozott és következetes tanúvallomását, különösen, hogy e tanú nem igazolta, hogy az utasítás kiadására biztosan a kocsivizsgáló helyiségben került sor. Másfelől az e-mailben kiadott utasításokkal kapcsolatban előadott felperesi érvelésből sem következik, hogy az utasításnak a felperes ne lett volna kötelezettje. Ha ugyanis egy e-mailben érkezett utasítás címzettje – ahogy azt a felperes állította – az egyidőben szolgálatot teljesítő kocsivizsgálók összessége, akkor az a felperest is érintette, hiszen a címzettek között szerepelt ő is. Ebből következően a feladat teljesítésének kötelezettsége akkor is terhelte volna a felperest, ha az e-mailben került volna kiadásra.

[66] Az a felperesi állítás pedig, miszerint a 74000 számú vonat az utasítás kiadásakor még nem minősült vonatnak, az alperes hivatkozásának megfelelően új állítás, ezért a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem vehető figyelembe. Az ugyanis kimondja, a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására, vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítélet eredményezhetett volna. A felperes pedig nem tett olyan előadást, ami az előbbi feltételek fennálltát megalapozhatná.

[67] Mindemellett egyetért az ítéltábla azzal az előbbiekkal kapcsolatban előadott alperesi érveléssel is, amit megerősített (tanú 6 neve) tanúvallomása, hogy a felperesnek el

lehetett és el kellett volna végeznie a kiadott utasítás alapján azokat a feladatokat, amelyek teljesítését nem zárta ki a mozdony hiánya. Utal e körben az ítéltábla arra is, amennyiben az utasítás teljesítésének megtagadására vonatkozó, az Mt. 54. §-ában foglalt feltételek valamelyike fennáll, akkor az Mt. 6. § (2) bekezdéséből fakadó együttműködési kötelezettségénél fogva a munkavállalónak e tény a munkáltató tudomására kell hoznia. A felperes ilyen eljárására maga sem hivatkozott és nem is merült fel a perben erre adat.

[68] A felperes valótlanul állította, hogy az utasítást annak kiadója utóbb visszavonta, ezt ugyanis (tanú 2 neve) tanúvallomásában kifejezetten tagadta, a felperes pedig a tanúvallomásban foglaltak ellenkezőjét nem bizonyította, de még csak aggályossá sem tette azt.

[69] Nem került tehát igazolásra olyan körülmény, amely a felperest mentesítette volna az utasítás végrehajtása alól.

[70] Annyiban helytálló a felperes hivatkozása, hogy a vonat késve indulásának konkrét oka a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem megállapítható. A felmondás indokolásában foglaltakat összevetve az 5.M.70.003/2020/3/A/36. szám alatti levelezéssel és (tanú 3 neve) 5.M.70.003/2020/16. szám alatti jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásával sem világos, hogy a vonat mihez képest indult 55 perces késedelemmel, e késedelemhez a felperes mulasztása hozzájárult-e, vagy sem. Ennek azonban a felmondás jogszerűsége szempontjából lényegesen kisebb jelentősége van az utasítás teljesítésének elmaradásához képest.

[71] A felperes alaptalanul kifogásolta annak tényként történő rögzítését, hogy az utasítás végrehajtásának mellőzése kapcsán „Ő ennyi pénzért nem erőlteti meg magát, a nappalos kolléga majd megcsinálja.” megjegyzést tette. (tanú 6 neve) e körben tett tanúvallomását ugyanis semmi nem tette aggályossá, hiteltelenné, ezért az kellő módon megalapozta a vitatott megállapítást. Tény, hogy a tanúvallomás azt nem bizonyította, hogy e megjegyzés címzettje, (tanú 2 neve), az utasítás kiadója volt. Ilyen tartalmú tényállást azonban az elsőfokú bíróság sem rögzített ítéletében, és a felmondás indokolása sem hozza a megjegyzést és az utasítás kiadóját ilyen szoros összefüggésbe. Mind az ítéletből, mind pedig a felmondásból csak az olvasható ki, hogy a felperes az utasítást nem hajtotta végre, az utasítást megtagadta, illetve azzal kapcsolatban az előbbi megjegyzést tette, e körülmények valóságát pedig (tanú 2 neve), illetve (tanú 6 neve) tanúk vallomásai bizonyították. A szorosabb összefüggés hiányának azért nincs jelentősége, mert így is igazolható volt az utasítás teljesítésének elmulasztása, illetve az, hogy mi volt ezzel kapcsolatban a felperes szándéka, tehát milyen okból mulasztott, ennél többre a felmondás ezen indokának valósága bizonyításához nem volt szükség.

[72] A felperes tévesen állította szembe az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy a 74000 számú vonat műszaki vizsgálatát nem végezte el, a felmondás – állítása szerinti – azon megállapításával, hogy az erre vonatkozó utasítást megtagadta, illetve tévesen állította, hogy részéről utasítás-megtagadás nem történt. Egyrészt a munkáltató a felmondásban nem csupán az utasítás megtagadását róta a felperes terhére, hanem azt is, hogy „a vonat műszaki vizsgálatát nem végezte el”. Nem valós tehát, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított mulasztás ne szerepelt volna a felmondásban. Márpedig ennek a körülménynek a valóságát a felperes maga sem vitatta. Másrészt az a felperesi magatartás, hogy a számára kiadott utasítást

nem hajtja végre és ezzel kapcsolatban – ha nem is az utasítás kiadója előtt – olyan kijelentést tesz, hogy „Ő ennyi pénzért nem erőlteti meg magát, a nappalos kollega majd megcsinálja”, arra utal, hogy szándékosan és az Mt. 54. §-ában írt okok hiányában, azaz kellő indok nélkül mulasztotta el az utasítás teljesítését, ez pedig azonosítható az utasítás megtagadásával. Ezt nem cáfolják azok a tanúvallomások, amelyek szerint kifejezett nyilatkozatot nem tett az utasítás megtagadása tárgyában.

[73] A felperes összeférhetetlen magatartását az általa megnevezett tanúk, (tanú 11 neve), (tanú 12 neve), (tanú 9 neve) és (tanú 13 neve) valóban nem igazolták, azonban a fellebbezésben meg nem nevezett több tanú, különösen (tanú 3 neve), (tanú 5 neve), (tanú 1 neve) és (tanú 10 neve) kifejezett és egyértelmű tanúvallomást tettek ezen felperesi magatartásról.

[74] A felperes tévesen kifogásolta a (település 2 neve)-i kiküldetésével kapcsolatos, felmondás indokolásában foglaltakat alátámasztó magatartása megállapítását. Bár a számára meghatározott feladat (tanú 7 neve) tanúvallomásából kitűnően áruátadó-áruátvevő munkakörbe tartozó tevékenység, a felperes maga elismerte, hogy a kocsivizsgálat mellett más feladat elvégzésére is köteles volt egyedi utasítás alapján. E körben nem hagyható figyelmen kívül (tanú 7 neve) azon tanúvallomása sem, miszerint a vitatott feladat egyszerű volt.

[75] A felperes tévesen állította az előbbiekkal kapcsolatban azt is, hogy (tanú 7 neve) menet közben módosított a feladat-elosztáson, illetve, hogy e tekintetben a munkáltatónál történt meghallgatása és a tárgyaláson tett tanúvallomása között ellentmondás volna. A meghallgatási jegyzőkönyv tartalmából kitűnően ugyanis a tanú azt feltételezte, hogy a felperes ismeri a helyi technológiát, amit részletezett is. Eszerint a tevékenység a két munkavállaló között akként oszlik meg, hogy egyikük ellátja a zárcserével kapcsolatos fizikai tevékenységet, míg a másikuk feladata az ezzel kapcsolatos dokumentáció elkészítése úgy, hogy szolgálatonként cserélik egymás között a feladatokat. Ezen kiindulópont alapján a tanúnak az a további nyilatkozata, hogy a felperesre az ajtók nyitását bízta, nyilvánvalóan arra utal, hogy a fizikai tevékenységet osztotta rá. Az pedig, hogy az előbbieket összefüggésbe hozta azzal, hogy a kocsizárakkal neki kell elszá(cég neve)ni, ugyancsak arra utal, hogy magára az adminisztrációs feladatot terhelte. A meghallgatási jegyzőkönyvben foglaltakat ilyen módon együttesen értelmezve nincs ellentmondás a tanú tárgyaláson tett nyilatkozatával, amely azt tanúsította, hogy a felperesnek azt mondta, ő nyissa és zárja be a konténereket és helyezze fel a biztonsági záratkat. Az tehát, hogy a biztonsági zárok felhelyezése utóbb került a felperesi állítás szerint szóba, nem a feladatelosztás módosítását jelenti, hanem csupán arra utal, hogy a feladatkiosztás során elkövetett esetleges pontatlanságát korrigálta ezzel a tanú.

[76] Tény, hogy kettejük között alá-fölé rendeltségi viszony kifejezetten nem állt fenn, ebből azonban még nem következik, hogy a feladatkiosztás megegyezésükön, a közöttük létrejött konszenzuson alapult volna. (tanú 7 neve) ugyanis mind a munkáltatónál történt meghallgatása, mind pedig tanúvallomása során következetesen állította, a felperes rábízta a feladatelosztást tekintettel arra, hogy ő ilyen tevékenységet még nem végzett. Az sem tekinthető konszenzusnak, hogy a kialakult vita után a további konfliktus elkerülése érdekében (tanú 7 neve) elvégezte a zárok felhelyezését.

[77] Összességében tehát (tanú 7 neve) munkáltatónál történő meghallgatása és az elsőfokú eljárásban tett tanúvallomása egybehangzó bizonyítékul szolgált arra, hogy a felperes a számára kiosztott feladat egy részét nem volt hajlandó adott esetben elvégezni.

[78] Az, hogy az előbbi eset során megengedhetetlen szavakat használt, a felperes helyes hivatkozása szerint nem került bizonyításra, a bíróság e körben tett további megállapításait és ezáltal a felmondás indokolásában foglaltakat azonban a tanúvallomások kellőképpen igazolták.

[79] Az elsőfokú bíróság megalapozottan, jogszabálysértés nélkül állapította meg a felperes teleszkópos mérőrúddal történő beméréssel kapcsolatos kötelezettségszegéseit is. Az ítéltábla megítélése szerint ugyanis nem került bizonyításra az a felperesi állítás, miszerint a kiadott utasítás végrehajtásának objektív, a munkáltató oldalán felmerült akadálya volt. (tanú 1 neve) és (tanú 3 neve) tanúk vallomása kétséget kizáróan bizonyította, hogy – teleszkópos mérőrúd használatával – egyedül és függőön hiányában is elvégezhető a mérés. Ezt a felperes által e körben megjelölt tanúk vallomása sem tudta cáfolni. (tanú 11 neve) ugyan valóban állította, hogy a beméréshez két ember kell és függőönt, illetve mérőszalagot használnak ehhez a művelethez, azt is elismerte azonban, hogy a teleszkópos mérőeszközt évekkel korábban biztosította számukra a munkáltató és látta, hogy az mire való. A használat mellőzésének indokaként azt adta elő, a mérőszalagban jobban bízott. Tanúvallomása nem igazol semmilyen olyan körülményt, ami mentesíthette volna a felperest a számára kiadott utasítás – utasítás szerinti – elvégzése alól. (tanú 12 neve) tanúvallomása ugyan azt igazolta, hogy ő maga is a függőön és a mérőszalag használatát preferálta, bizonyította azonban azt is, a munkáltatónál alapkövetelmény a teleszkópos mérőrúd használatának ismerete is, azt ő könnyen elsajátította és a gyakorlatban alkalmazta. Tanúvallomása cáfolta azt a felperesi állítást is, hogy egyedül kellett volna a mérést elvégeznie, (tanú 12 neve) ugyanis állította, a sérült konténer bemérésére vonatkozó feladatot ketten kapták a felperessel. Bár e tanú akként nyilatkozott, a teleszkópos mérőszalaghoz is szükséges függőönt használni, ami nem állt rendelkezésükre, (tanú 9 neve) – (tanú 3 neve)val történő szembesítése során tett – tanúvallomásából kitűnően azonban a függőön helyettesítése igen egyszerűen egy madzag és egy csavar segítségével megoldható. Mindezeket egybevetve (tanú 12 neve) tanúvallomásának sem volt a felperesre kedvező tartalma.

[80] Annak a felperesi hivatkozásnak, hogy a teleszkópos mérőeszköz használatára vonatkozóan nem történt oktatás, azért nincs jelentősége, mert egyrészt azok a tanúk, akik ennek megfelelő állítást tettek, sem hivatkoztak arra, hogy a teleszkópos mérőeszközt ezért nem tudnák használni. (tanú 12 neve) tanúvallomásából ennek épp az ellenkezője derült ki és ugyancsak ellenkezőjére utalt (tanú 11 neve) azon nyilatkozata is, hogy tudta, mire való a mérőeszköz. Másrészt e körben a tanúvallomások ellentmondóak voltak, hiszen (tanú 1 neve) állította, a mérőeszköz használatára annak kiosztásakor a kocsivizsgálókat kioktatták, illetve a rendszeresen tartott oktatások keretében mód van arra, hogy a munkavállalók rákérdezzenek az olyan eszköz használatára, amelyet nem ismernek. Mivel a tanúvallomások e körben nem voltak egybehangzóak és a felperes érdekében állt annak valókénti elfogadása, hogy oktatás nem történt, illetve, hogy oktatás hiányában a mérőeszközt nem tudták használni, a bizonyítatlanság az ő terhére esik. Ez azt jelenti, a bíróság nem állapíthatta meg az oktatás hiányát, illetve azt, hogy a mérőeszköz használata a kocsivizsgálók számára nem volt ismert.

[81] Megjegyzi az ítéltábla, (tanú 9 neve) tanúvallomása nem tűnt hitelesnek azzal kapcsolatban, hogy végül a bemérést (tanú 3 neve)val milyen módon végezték el. Meghallgatása során ugyanis először azt állította, a mérést mérőszalaggal végezték (16. számú jegyzőkönyv 6. oldal 4. bekezdés), ezzel szemben (tanú 3 neve)val történő szembesítésekor teleszkópos mérőrúd használatáról tett vallomást, ezért bár a szembesítés nem vezetett eredményre, (tanú 3 neve) tanúvallomása minősült hitelt érdemlőnek kettőjük vallomása közül.

[82] A felperes a (tanú 1 neve) művezetőnek (tanú 5 neve) részére küldött e-mail üzenetéből – annak szövegkörnyezetéből – kiragadott idézetekkel sem tudta saját állításait bizonyítani. Összességében a levélből ugyanis – a kiragadott mondatok tartalmával ellentétesen – az derül ki, (tanú 1 neve) véleménye szerint teleszkópos mérőrúd használatakor függőn igénybevételére nincs szükség, illetve a mérést egy személy a földről biztonságosan el tudja végezni. A felperes hivatkozásával szemben tehát a levél lényegi elemeivel nincs ellentmondásban (tanú 1 neve) tanúvallomása.

[83] Mivel a művelet a földről elvégezhető volt, nincs jelentősége a munkavédelmi szabályzat felperes által hivatkozott azon rendelkezésének, miszerint 2 méternél magasabban végzett munka esetén tilos az egyedüli munkavégzés.

[84] Bár tény, hogy a felperes által 2020. április 7-én F/17. sorszám alatt csatolt H.6. számú utasítás milliméterben határozza meg a rendkívüli küldeményekkel kapcsolatos paramétereket, ennek a felperes hivatkozásával szemben a jelen esetben azért nincs perdöntő jelentősége, mert az alperes 2020. március 4-i ellenkérelméhez A/22. szám alatt csatolt mérőeszköz kezelési szabályzat 4.1. pontja ugyan valóban tájékoztató mérésekre szolgáló eszközként jelöli meg a teleszkópos mérőrudat, azonban ilyenként sorolja fel a felperes által preferált mérőszalagot is. A szabályzat ezen pontjából az is kiolvasható, az alperesnél nincs hitelesítésre vagy kalibrálásra kötelezett más, hasonló mérésre alkalmas eszköz rendszeresítve. Tehát az utasítás szerint a mérőszalag és a teleszkópos mérőrúd a rendkívüli küldemények mérésére egyformán alkalmazhatók és alkalmazandók is.

[85] Mindezek összességében arra a következtetésre vezetnek, hogy a felperes kellő indok nélkül mulasztotta el elvégezni a számára kiadott mérési feladatot is.

[86] Emellett lényeges, hogy (tanú 1 neve) tanúvallomása és az általa (tanú 5 neve)-nek írt e-mail azt is igazolta, a felperes az utasítás végrehajtásának elmaradását és annak okát az utasítás kiadójának nem jelezte, az utasítás végrehajtásához e tekintetben segítséget nem kért. Másnap pedig, amikor (tanú 1 neve) őt emiatt kérdőre vonta, megengedhetetlen stílusban, becsmérlő hangon beszélt vele, kérdésre nem válaszolt, csupán akadékoskodott, ami szintén kimeríti önmagában is a felmondásban felperes terhére rótt együttműködési kötelezettség megsértését, a munkatársakkal szemben alaptalanul megfogalmazott kritikákat, a kollegákkal kapcsolatban feszültség generálását, a feladatok vonakodva, akadékoskodva történő elvégzését vagy el nem végzését.

[87] Annyiban helytálló a felperes (cég neve). által megjavított kocsik készrejelentésével kapcsolatos hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul tett megállapítást arról, a felperes magatartása (tanú 1 neve) munkahelyi vezető vezetői tekintélyét rombolta. Ilyen

magatartást ugyanis a felmondás indokolásában a munkáltató nem rótt a felperes terhére, az nem feleltethető meg azoknak a kifogásoknak sem, amelyeket a felmondás a felperes magatartásával kapcsolatban rögzít. Egyebekben (tanú 1 neve) tanúvallomása és a csatolt parancskönyvi utasítás igazolta, az alperes és a (cég neve) közötti megállapodás szabályozza a (cég neve) által végzett kocsijavításokra vonatkozó eljárást, a felperes feleslegesen és hatáskörét túllépve akadékoskodott ezzel kapcsolatban.

[88] A felperes alaptalanul kifogásolta az elsőfokú ítélet állomás operatív koordinátorok munkáját kritizáló, velük indokolatlan konfliktust generáló, összességében összeférhetetlen magatartásának megállapítását. E megállapítás megalapozottságát elsősorban (tanú 1 neve) és (tanú 3 neve) tanúk vallomásai igazolták.

[89] A felperes hivatkozásával szemben kocsivizsgáló munkakörben dolgozó kollegáinak tanúvallomása nem volt alkalmas az előbbieket cáfolatára. Az sem gyengíti az előbbi két tanú vallomásának hitelességét, hogy más, a felperes által megnevezett tanúk vallomásukban nem szá(cég neve)tak be a felperes előbbi magatartásáról. E tanúvallomásokból ugyanis nem tűnik ki, hogy egyáltalán a bíróság e körben meghallgatta volna őket.

[90] A bíróság – a felperes téves álláspontjával szemben – megalapozottan tett megállapítást arról is, hogy 2018. november 1-jén (tanú 3 neve) kirendeltségvezető írásban felhívta a felperest a társaság belső együttműködési alapelveinek betartására. Tény ugyan, hogy az e tárgykörben született e-mail címzettje a (település 1 neve) szolgálati helyen dolgozó teljes munkavállalói kör volt, abból azonban, hogy ugyanabban a levélben, a figyelemfelhívást megelőzően a felperesnek szóló, a kecskeméti féktuskó cserével kapcsolatos utasítás is szerepel, egyenesen lehet következtetni arra, hogy a figyelemfelhívás elsősorban a felperesre vonatkozik a vitatott feladatellátás miatt. Amennyiben ez nem így lenne, a mindenkinek szóló figyelemfelhívás akkor is érinti a felperest is, tehát a figyelemfelhívást mindenképpen olyannak kell értékelni, amely a felperest is figyelmezteti az együttműködési alapelvek betartására. Ennek tényállásban történő rögzítése tehát nem volt iratellenes.

[91] Azt pedig, hogy a felperes a továbbiakban sem változtatott magatartásán, bizonyítja (tanú 1 neve) és (tanú 5 neve) tanúvallomása, akik egyértelműen állították, az előbbi tanú 2019. júniusában jelezte az utóbbinak a felperes magatartásával kapcsolatos kifogásait.

[92] A felperes alaptalanul sérelmezte annak ítéleti megállapítását, hogy több munkatársa jelezte a munkáltatói jogkör gyakorlójának, nem kívánnak vele együtt dolgozni. Különösen (tanú 1 neve) és (tanú 5 neve) tanúk vallomása igazolta e ténymegállapítás megalapozottságát, de megerősítette e tanúvallomások hitelességét (tanú 3 neve) tanúvallomása is, aki arról szá(cég neve)t be, többen jelezték neki is a felperes viselkedésével, munkához való hozzáállásával kapcsolatos problémákat.

[93] A felperes – az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére – nem tudta bizonyítani az alperes munkaszerződés módosítási ajánlatának elutasítása, illetve a gépjármű vezetésére vonatkozó megállapodás megkötésének mellőzése és a felmondás közötti okozati összefüggést. Ennek hiányában viszont nem tudta igazolni, hogy az alperes – jogait rendeltetésellenesen gyakorolva – az előbbieket miatt szüntette meg munkaviszonyát. Az e

körben tett felperesi állításokat ugyanis egyedül (tanú 15 neve) tanúvallomása támasztotta alá, ezzel szemben kifejezetten cáfolta azokat (tanú 11 neve), (tanú 3 neve) és (tanú 5 neve) tanúvallomása. Utóbbiakat erősítette (tanú 14 neve) tanú nyilatkozata is, aki (tanú 3 neve)val egybehangzóan adott magyarázatot a felperes hosszas éjszakai műszakbeosztásának indokoltságára, vitatva azt, hogy ez is a munkáltatói retorzió egyik megnyilvánulása lett volna.

[94] Az pedig, hogy minden egyes, a felmondásban felrótt magatartása esetén külön-külön a munkáltató nem indított a felperessel szemben semmilyen eljárást és nem marasztalta el őt ezek miatt, illetve, hogy 2019. májusában és júniusában az alperes munkaszerződés-módosítást ajánlott neki, önmagában még szintén nem bizonyítja, hogy a munkáltató rendeltetésével ellentétesen élt volna a felmondás jogával a felperes esetében.

[95] Mindezek miatt az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság túlnyomó részt megalapozottan állapította meg a felmondás indokainak valóságát és okszerűségét, illetve helyesen mellőzte a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítását, ezért jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes elsődleges és másodlagos keresetét is. Emiatt az ítéltábla a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntve a (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[96] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerülő perköltségének megfizetésére.

[97] Az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogos volta miatt le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított összegű fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében viseli az állam a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága miatt.

Szeged, 2022. január 11.

Dr. Szeghő Katalin s.k. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Zanócné dr. Ocskó Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró